

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CHARLES BUKOWSKI

Poșta

Libris

Respect pentru oamii ca ti

CHARLES BUKOWSKI Poșta

Traducere din limba engleză
de Sorin Gherguț

POLIROM
2017

UNU

1

A-nceput ca o greșeală.

Era perioada Crăciunului și-am aflat de la bețivul din deal, care o plesnea la fiecare Crăciun, că angajau pe-aproape oricine se nimerea, așa că m-am dus și-nainte s-apuc să-mi dau seama aveam geanta aia de piele-n spate și mă plimbam de voie. Ce mai slujbă, m-am gândit. Floare la ureche! Îți dădeau doar un cvartal sau două și dacă reușeai să termini, factorul titular îți mai dădea unul, sau poate te-ntorceai și supraveghetorul îți mai dădea încă unul, dar nu te grăbeai, o luai la pas și băgai felicitările alea de Crăciun în fante.

Cred că era a doua zi ca sezonier de Crăciun când femeia aia mare a ieșit și a mers alături de mine în timp ce distribuiam corespondența. Ce vreau să zic prin mare e că avea fundul mare și țîțele mari și că era mare peste tot pe unde trebuie. Părea un pic sărită, dar m-am tot uitat la trupul ei și nu-mi păsa.

Vorbea, vorbea și nu se mai oprea. Apoi a scos-o. Soțul ei lucra pe o insulă îndepărtată și ea se simțea singură, înțelege, și locuia-n căsuța asta din spate, fără nimeni.

— Ce căsuță? am întrebat.

A scris adresa pe o bucată de hîrtie.

— Și eu mă simt singur, am zis. O să trec și-o să stăm de vorbă-n seara asta.

Eram combinat, dar combinația era plecată-n cea mai mare parte a timpului, pe-afară, pe undeva, și eram singur pe bune. Eram singur pentru curul ăla mare care stătea lîngă mine.

— În regulă, a zis. Pe diseară.

Era o bucată ca lumea, meserie, un futai ca lumea, dar cum se-ntîmplă cu toate futaiurile după a treia sau a patra noapte am început să-mi pierd interesul și nu m-am mai întors.

Dar nu mă puteam împiedica să mă gîndesc, Doamne, tot ce fac poștașii ăștia e să-și lase scrisorile-n cutii și s-o pună. Asta-i slujba care-mi trebuie mie, o, da, da, da.

2

Așa că am dat examen, l-am luat, am dat proba fizică, am luat-o, și iată-mă – factor poștal suplinitor. A-nceput ușor. Am fost

Libris
trimis la Oficiul West Avon și era exact la fel ca la Crăciun, mai puțin faptul că n-am pus-o. În fiecare zi așteptam s-o pun, dar nu s-a-ntîmplat. Dar supraveghetorul era O.K. și cutreieram străzile, făcînd cîte-un cvartal ici, colo. Nici măcar n-aveam uniformă, doar un chipiu. Purtam hainele mele obișnuite. La felul cum beam, combinația mea Betty și cu mine, nu prea rămîneau bani de haine.

Apoi am fost transferat la Oficiul Oakford. Superiorul era o ceafă-groasă pe nume Jonstone. Era nevoie de ajutor acolo și am înțeles de ce. Lui Jonstone îi plăcea să poarte cămăși roșu-închis – asta-nsemna pericol și sînge. Erau șapte suplinitori – Tom Moto, Nick Pelligrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold Wiley și eu, Henry Chinaski. Trebuia să ne prezentăm la 5 a.m., și eram singurul bețiv, pe-acolo. Beam totdeauna pînă după miezul nopții, și iată-ne stînd, la 5 a.m., așteptînd să ne vină rîndul, așteptînd ca vreunul dintre factorii titulari să anunțe că e bolnav. De obicei titularii făceau asta cînd ploua sau în timpul unui val de arșiță sau în zilele de după sărbători cînd volumul corespondenței era dublu.

Erau 40 sau 50 de trasee diferite, poate mai multe, fiecare cartator era diferit, nu reușeai niciodată să înveți nici unul, trebuia să ai corespondența gata înainte de 8 a.m. pentru a fi expediată cu camionul, și Jonstone nu

accepta scuze. Suplinitorii își cartau revistele pe la colțuri, săreau peste prînz și-și dădeau duhul în stradă. Jonstone ne mai făcea să ne-apucăm de cartat traseele cu 30 de minute întârziere – învîrtindu-se pe scaun, cu cămașa aia a lui roșie – „Chinaski ia traseul 539!“ Începeam cu o jumătate de oră mai târziu, dar tot ni se cerea să rezolvăm corespondența și să ne-ntoarcem la timp. Și o dată sau de două ori pe săptămînă, deja sleiți, rupți și futuți, trebuia să facem colecțiile de noapte, și graficul de la avizier era imposibil – camionul nu putea să meargă atît de repede. Trebuia să sari peste patru sau cinci cutii în prima tură și data următoare erau înfundate cu scrisori și te treceau toate apele îndesîndu-le-n saci. Am pus-o la meserie. Jonstone a avut grijă.

3

Suplinitorii înșiși îl făceau cu putință pe Jonstone supunîndu-se ordinelor lui imposibile. Nu-mi dădeam seama cum i se permitea unui om de o cruzime atît de vădită să ocupe o asemenea poziție. Titularilor nu le păsa, tipul de la sindicat nu făcea doi bani, așa că am pus pe hîrtie un raport de treizeci de pagini într-una din zilele mele libere,

Libris

i-am trimis un exemplar lui Jonstone și l-am dus pe celălalt la Sediul Federal. Funcționarul mi-a spus să aștept. Am așteptat, am așteptat și-am tot așteptat. Am așteptat o oră și treizeci de minute, apoi am fost condus înăuntru să mă-ntîlnesc cu un bărbat cu părul cărunt și ochi de culoarea scrumului de țigară. Nici măcar nu mi-a spus să stau jos. A-nceput să zbiere la mine de cum am intrat pe ușă.

— Ești o javră cu figuri, ai?

— Aș prefera să nu-mi vorbiți urît, domnule!

— Javră cu figuri, ești una dintre javrele alea cu vocabular și-ți place să ți-l etalezi!

Mi-a fluturat hîrtille în față. Și a zbierat: „DOMNUL JONSTONE E UN OM DE ISPRAVĂ!”

— Nu spuneți tîmpenii. E un sadic vădit, am zis.

— De cînd lucrezi la Poștă?

— De trei săptămîni.

— DOMNUL JONSTONE LUCREAZĂ LA POȘTĂ DE 30 DE ANI.

— Ce-are a face *asta*?

— Am spus, DOMNUL JONSTONE E UN OM DE ISPRAVĂ!

Cred că sărmanul chiar ar fi vrut să mă omoare. El și cu Jonstone trebuie că se culcaseră împreună.

— În regulă, am zis. Jonstone e un om de ispravă. S-o lăsăm baltă.

Apoi am ieșit și mi-am luat încă o zi liberă. Fără plată, bine-nțeleș.

4

Cînd Jonstone m-a văzut din nou la 5 a.m. s-a rotit cu scaunul și fața și cămașa-i erau de aceeași culoare. Dar n-a zis nimic. Nu-mi păsa. Stătusem treaz pînă la 2 a.m. bînd și trăgîndu-mi-o cu Betty. M-am lăsat pe spate și-am închis ochii.

La 7 a.m. Jonstone s-a rotit din nou. Toți ceilalți suplinitori primiseră de lucru sau fuseseră trimiși la alte oficii care aveau nevoie de ajutor.

— Asta a fost, Chinaski. Nimic pentru tine azi.

Mi-a privit chipul. La naiba, nu-mi păsa. Tot ce voiam să fac era să mă bag în pat și să dorm.

— Bine, Stone, am zis. Printre factori era cunoscut ca „Stone“¹, dar eu eram singurul care i se adresa așa.

Am ieșit, mașina cea veche a pornit și curînd eram înapoi în pat cu Betty.

1. *Stone* – „piatră“ (engl.) (n. tr.).

— O, Hank! Ce drăguț!

— Și-ncă cum, *baby*! M-am vîrît lîngă dosul ei cald și am adormit în 45 de secunde.

5

Dar dimineața următoare a fost aidoma:

— Asta a fost, Chinaski. Nimic pentru tine azi.

A ținut așa o săptămînă. Stăteam acolo-n fiecare dimineață de la 5 a.m. la 7 a.m. și nu eram plătit. Numele mi-a fost scos chiar și de la colectarea de noapte.

Apoi Bobby Hansen, unul dintre suplinitorii mai vechi – ca durată în serviciu – mi-a zis:

— Mi-a făcut și mie așa o dată. A încercat să mă facă să mor de foame.

— Nu-mi pasă. N-o să-l pup în cur. Plec sau mor de foame, ce-o fi să fie.

— Nu-i nevoie. Prezintă-te la Oficiul Prell în fiecare seară. Spune-i supraveghetorului că nu primești de lucru și te poți înscrie ca suplinitor pentru distribuții speciale.

— Pot să fac asta? Nu există reguli contra?

— Îmi luam cecul la fiecare două săptămîni.

— Mulțam, Bobby.

Am uitat ora de-ncepere. 6 sau 7 p.m. Ceva de felul acesta. Tot ce făceai era să stai cu o mînă de scrisori, să iei o hartă și să-ți calculezi traseul. Era ușor. Toți șoferii stăteau mult mai mult timp decît era nevoie ca să-și calculeze traseele și eu m-am potrivit după ei. Plecam cînd pleca toată lumea și mă-ntorceam cînd se-ntorcea toată lumea.

Pe urmă mai făceai un traseu. Aveai timp să zăbovești prin cafenele, să citești ziare, să te simți O.K. Aveai chiar și timp pentru prînz. Ori de cîte ori voiam o zi liberă, o luam. Pe unul dintre trasee era tipa asta înaltă care primea o corespondență specială-n fiecare seară. Avea o manufactură de rochii sexi și furouri și le *purta*. Te cățărai pe treptele abrupte de la intrarea ei pe la 11 p.m., sunai și-i dădeai speciala. Ea lăsa să-i scape un fel de suspin din rărunchi, cum ar veni „OOOOOOOOOOOOOhhhhhhhHHHH!“ și stătea aproape, foarte, și nu te lăsa să pleci pînă nu o citea, și apoi zicea : „OOOOOoooh, noapte bună, VĂ MULȚUMESC!“

— Da, doamnă, ziceai, făcînd stînga-mprejur cu o pulă ca de taur.

Dar n-avea să țină. A sosit cu poșta după vreo săptămînă și jumătate de libertate.

„Stimate domnule Chinaski,

Sînteți invitat să vă prezentați de urgență la Oficiul Oakford. Refuzul de a vă conforma va avea drept consecință o posibilă sancțiune disciplinară sau concediere.

A.E. Jonstone, Supr., Oficiul Oakford“

Eram înapoi pe cruce.

7

— Chinaski! Ia traseul 539!

Cel mai greu din oficiu. Blocuri unde numele de pe cutii erau șterse sau lipseau cu totul, sub becuri slabe pe holuri întunecoase. Bătrîne stînd pe holuri, de-a lungul străzilor, punînd aceeași întrebare de parc-ar fi fost o singură persoană cu o singură voce:

— Ai vreo scrisoare pentru mine?

Și-ți venea să urli, „Doamnă, de unde naiba să știu cine sînteți *dumneavoastră* sau cine-oi fi eu?“

Transpirația curgînd în valuri, mahmureala, orarul imposibil și Jonstone, în cămașa lui roșie, știind ce face, bucurîndu-se, preținzînd c-o face ca să mențină costurile la un nivel scăzut. Dar toți știau de ce-o face. O, ce om de ispravă era!

Oamenii. Oamenii. Și cîinii.

Să vă spun eu despre cîini. Era o zi din alea la 40° C și-i dădeam bice, transpirînd, bolnav, delirînd, mahmur. M-am oprit la un imobil mic, cu cutia poștală în josul scării, lîngă trotuar. Am deschis-o cu cheia. Nu s-a auzit un sunet. Apoi am simțit ceva croindu-și drum la mine-ntre picioare. Se-mpingea-ntr-acolo. M-am uitat și era un ciobănesc german, adult, cu nasul înfîpt pe jumătate-n fundul meu. Cu un harșt din fâlci putea să-mi retez coaiele. Am hotărît că oamenii ăia n-aveau să-și primească astăzi corespondența, și poate că n-aveau s-o mai primească niciodată. Frățioare, chiar își vîrîse nasul ăla acolo. SNUF! SNUF! SNUF!

Am pus corespondența la loc în tașca de piele, și-apoi foarte, foarte-ncet, am făcut jumătate de pas în față. Nasul m-a urmat. Am făcut altă jumătate de pas cu celălalt picior. Nasul m-a urmat. Apoi am făcut încet, foarte încet un pas întreg. Apoi încă unul. Apoi am rămas nemișcat. Nasul ieșise. Și el stătea pur și simplu uitîndu-se la mine. Poate că nu mai mirosise nimic asemănător și nu prea știa ce să facă.

M-am îndepărtat încetișor.